

НЕЗАБОРАВАК

Бесплатне зидне „новине“ за прочишћење сећања • Излазе кад их пусте • Издају „издајници“ • Година I • Број 4 • 30. септембар 2007.

ТЕМА ДАНА:

Обећање, лудом радовање

Након првих сто министарских дана, Велимир Илић, од милоште Веља, нађе за сходно да извести свеколико Српство о своме учинку.

Прескочивши причу о необично повољним условима под којима је страном концесионару дао право да у Србији гради пут и убира путарину, министар нам се похвали како је за тих 100 дана асфалтирао, ни мање ни више, него 3.000 километара пута. Од наших пара, јасно.

„Мили Боже, чуда великога“, завапише васколики Срби, који без министровог обраћања не би ни знали да у Србији има толико пута уопште, а камоли новоасфалтираног. Да ли у те силне хиљаде спада и ових пар километара где министар доби спомен плочу, није нам познато, али би било лепо чути од Његовог Министарског Величанства шта је то с путем регионалног значаја Крагујевац-Пожега за који је, ’тице кажу, одвојено 8.000.000 „еврића“, а на коме од асфалта местимично нема ни „а“.

Но министру није важан регионални пут, ту се слабо гласови сабирају, много је боље придодати километар-два тамо-’вамо па рећи:

„Гласајте опет за нас, биће догодине још километар“ и тако у недоглед. Народ к’о народ, каже:

„Боље ишта, него ништа!“; вози по оних километар-два асфалта, па оставља бубреге на осталих десет, ал’ ко те пита. Рек’о Вељо биће још после избора.

А, мудар је Вељо, прича се. „Ук раду“ они његови сантим асфалта тамо, сантим онамо, па од тог навуку који километар и 200 гласова у сваком другом селу. Нико не пита

хоће ли ваљати онај пут где узеше сантим, добро је да су и нама километар асфалтирали, макар трај’о и до следећих избора.

Зато у Србији и нема честитог пута – кад год се радило, радило се наопако, па пут уместо да траје 20 година, траје 5. Лоша подлога, танак асфалт, али важно да држи воду док мајстори оду, а оду чим избори прођу.

Док се тако пресипа из шупљег у празно, сви срећни и задовољни, путеви из године у годину све гори, а обећања све боља и боља... Али чини се да то никоме не смета; да смета, одавно би Вељо сјахао из фотеље. **Чини се, у Србији само једно траје краће од Вељових цада: сећање.**

Не бива онда чудно што се из најсвежијих дешавања у Скупштини општине Милановца види да је Вељо као стратешког партнера одабрао, ни мање ни више, баш СПС (сакривен иза „Покрета за ГМ(ДМ)“, али му то дође на исто). Изгледа да се за осам година од реченице: „Шта сте Богу згрешили да имате овакву власт?“ (В. Илић на скупу у Г. Милановцу, августа 1999.) некако нашло који су заједнички интереси и научило како се дели плен, а можда је и сукоб од почетка био лажан? Можда је читава прича са Вељиним багерима смишљена како би се народни бес искалио на улици, а криминалци остали нетакнути?

Иначе климава, коалиција ДСС+НС, распала се као брод од папира, а пар НС одборника је, по наређењу министра лично, пружило подршку предизборном ребалансу буџета.

Из те природне сарадње произилази само један циљ: да се пред сле-

деће изборе СПС и НС покажу као једини истински путоградитељи (ма да би и СПО да се „омрси“, јер ипак је НС њино чедо), те да тако уграбе што више гласова на селу, надајући се постизборној коалицији СПС+НС којом би се једном за свагда ставио печат на пропаст наше општине, којој би из Чачка стизале „директиве“ како ће се овде радити, а што би ДМ слушао (као и до сада) ако мисли да му буде лепо и ако не буде хтео да му Министар заврне уши или преузме градњу хале, неуропсихијатрије и осталих „Скадрова на Бојани“ само на себе.

У ту се причу трпају и „Наша села“, где коло воде ветеринари (а ко би други) отпадници од ДСС-а. Од самог почетка замишљени као одлив гласова од НС+ДСС, како би се ДМ у прањанском крају заштитио од „нелојалне“ конкуренције, „Наша села“ сад отворено стају на његову страну бранећи његове будалаштине и при том не бирајући речи. **Све ово ће опет да „пије воду“ само под једним условом, а тај је да сељаци к’о и до сад забораве шта је било раније, па опет „легну на руду“ и поверују да ће им бити боље уз људе од којих им је до сада увек било само горе. Пази да неће!**

Тешко је, пак, поверовати да ће онај ко је и раније лагао и крао наједном окренути ћурак наопако, те почети да брине о напретку општине и општем добру. Тешко је поверовати да ће они, који нам већ 50 година праве путеве, а никако да их направе, то урадити баш у следећем изборном раздобљу. Тешко је поверовати да исти могу да раде другачије. **Хајде да нађемо неке нове.**